

Men Eberhard vilde ikke give Køb.

„Jeg skal ikke udtale mig om dit Forhold til Professor Larsen,“ sagde han. „Men vi for vort Vedkommende kan ikke forbigaa vor egen Læge, saa meget mindre som vi ikke har nogen Grund til at være utilfreds med ham. Rimeligvis tager Professor Larsen ikke engang ud paa denne Tid af Dagen, i hvert Fald næppe til Folk, der ikke hører til hans faste Klientel. Saa alene af den Grund —.“

Men Per forstod nu, at de havde opfattet hans Ønske som en utidig Vigtighed, et Forsøg paa at gøre sig til af fornemme Vaner, og denne Miskenelse krænkede ham. Han sagde, at naar det var dem saa meget imod at se Professor Larsen her, vilde han hellere staa op og tage hjem.

Da Eberhard forstod, at det var Alvor, trak sig misfornøjet bort for at give Pigen Ordre.

Signe vilde følge ham, men Per holdt hende tilbage.

„Signe“, sagde han. „Du har jo det Brev, Moder har skrevet til mig, ikke sandt?“

„Vil du have det nu?“

„Ja, Tak. Det har jo føjet sig saa underligt, at jeg kan læse det her, hvor det er skrevet.“

Signe tog tavs et Nøgleknippe frem, aabnede en Skuffe i Sekretæren og kom tilbage med et forseglet Brev og en lille Pakke, der indeholdt Faderens Ur.

Først da Per var bleven ene, vovede han at se paa Brevet. Og der gled en Taage for hans Øjne, da han læste Udskriften, der var skrevet med Moderens egen, usikre Haand: „Til min Søn Peter Andreas, — at læse i en stille Time.“ Saa brød han Seglet og læste:

„I Vorherres Jesu Kristi velsignede Navn!